

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 52/2020
01.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача Месне заједнице „Стара чаршија“ из Краљева, Карађорђева улица број 48, чији је пуномоћник Младен Влашић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 75/2020 од 20.05.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 01.07.2020. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба предлагача Месне заједнице „Стара чаршија“ из Краљева.

Образложење

Предлагач је 27.05.2020. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 75/2020 од 20.05.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 23Ув 64/19, као неоснован.

Поступајући по жалби предлагача, без спровођења испитног поступка, у смислу одредаба чл. 16 и 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), Врховни касациони суд је нашао да је жалба недозвољена.

Према одредби члана 17. став 1. истог закона, председник непосредно вишег суда решењем одбацује или одбија жалбу без испитног поступка, или води испитни поступак, а према ставу 2. наведеног члана жалба се одбацује ако је непотпуна, ако ју је поднело неовлашћено лице, ако је преурањена, неблаговремена, ако се лице одрекло права на жалбу или ако је повукло жалбу, или нема правни интерес за њу, при чему је жалба непотпуна ако није потписана или ако из њене садржине не може да се утврди које решење се побија. Одредбом члана 17. став 3. наведеног закона је прописано да против решења о одбацивању жалбе није дозвољена жалба.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду сагласно одредби члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је прописано да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Према стању у списима предмета Управног суда Р4 у 75/2020 и 23Ув 64/19, поступајући судија Управног суда је решењем од 20.05.2020. године одбио приговор

предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 23Ув 64/19, у коме је поступак окончан решењем од 19.05.2020. године, којим је одбијен приговор предлагача, као тужиоца, поднет против решења судије појединца истог суда I-2У 17195/18 од 10.01.2019. године о одбацивању тужбе као неблаговремене.

С обзиром на то да се, према одредби члана 5. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, приговор и жалба могу поднети само док се поступак не оконча, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају жалба предлагача недозвољена, јер је поднета Врховном касационом суду 27.05.2020. године, а поступак у предмету Управног суда 23Ув 64/19 окончан је решењем од 19.05.2020. године.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу члана 17. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбацио жалбу доносећи одлуку као у диспозитиву.

Поводом навода предлагача да се одбацивањем жалбе у оваквом случају странкама ускраћује право на употребу правног лека, односно онемогућава испитивање законитости првостепене одлуке, Врховни касациони суд указује на то да се доношењем одлуке којом се судски поступак окончава након подношења приговора ради убрзавања поступка остварује основна сврха овог правног средства установљеног Законом о заштити права на суђење у разумном року. Како се овим законом пружа судска заштита праву на суђење у разумном року, одредбом члана 5. став 1. утврђено је правило да приговор и жалба могу да се поднесу само док се поступак не оконча. Применом наведеног правила, странке нису онемогућене да остваре заштиту свог права на суђење у разумном року, уколико је оно у окончаном судском поступку повређено, подношењем уставне жалбе Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања одлуке којом је судски поступак окончан, у конкретном случају одлуке донете у управном спору.

Поред наведеног, Врховни касациони суд истиче да приговор ради убрзавања поступка и жалба морају испуњавати и услов прихватљивости *ratione personae*. То значи да предлагач мора бити активно легитимисан за њихово изјављивање.

Европски суд за људска права је у својим пресудама небројено пута поновио да државе морају своје судове организовати тако да они могу да одговоре на захтеве из члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права, укључујући и обавезу да се поступци спроводе у разумном року (видети, поред осталих, пресуду од 23. априла 1987. године донету у предмету *Erkner i Hofauer protiv Austrije*, број представке 9616/81 и пресуду Великог већа од 29. марта 2006. године у предмету *Skordino protiv Italije*, број представке 36813/97, став 183.). Према члану 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку. Међутим, да би странка у судском поступку могла да тражи утврђење повреде права на суђење у разумном року, а у случају утврђења повреде и правично задовољење од државе, она мора у односу на државу уживати довољан степен институционалне и функционалне независности.

Иако месне заједнице нису јединице локалне самоуправе, већ представљају облик месне самоуправе са својством правног лица у оквиру права и дужности утврђених статутом и одлуком о оснивању, оне су у јакој институционалној вези са јединицама локалне самоуправе – општинам, односно градом. Скупштина општине,

односно скупштина града, одлучује о њиховом образовању, подручју за које се образују и њиховом укидању, утврђује послове које ће вршити, обезбеђује средства за њихов рад у свом буџету и врши надзор над њиховим радом. Полазећи од оваквог нормативног уређења месних заједница у правном систему Републике Србије, Врховни касациони суд налази да оне нису у довољној мери институционално, функционално и материјално независне од државе, да би биле активно легитимисане за подношење правних средстава за заштиту права на суђење у разумном року за које одговорност сnose судови као државни органи, па према томе и држава. Врховни касациони суд овакву своју оцену заснива на становишту Европског суда за људска права о статусу месних заједница у Србији (види ст. 36-45 и 63-67 пресуде од 16. јуна 2015. године у предмету *Рафаиловић и Стевановић против Србије*, представке бр. 38629/07 и 23718/08).

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић